

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: PAA SALLINGS JORD.

Citation: Aakjær, Jeppe: "PAA SALLINGS JORD.", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 143. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid80832/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

Jeg faar Solens sidste lange Blink,
før den dukker ned bag gullig Brink,
og naar Aftenklokken ringer Fred,
staar jeg paa min Taa og ringler med.

Jeg skal ringle Barnet til dets Seng,
ringle Taagen op af Sump og Eng,
ringle Froden over Hjemmet ind,
ringle Bønnen frem i fromme Sind.

Jeg er Havren. Mine Bjælder gaar
over lyse Vange Aar for Aar,
ringler om, hvor Sang og Kjørve gror
herligt sammen paa den danske Jord.

3/5 1916.

PAA SALLINGS JORD.

PAA Sallings Jord er der godt at bo,
naar Solen varmer paa Tøge,
naar Byg vil skride og Havre gro
og Fuglen søger sin Mage.
Naar Duft af Kløver mod Vindvet gaar,
og Rugen op til din Axel naar,
da gaar din Sang
sin Solskinsgang,
mens Gjægen kikker skjælmisk fra Bakken.

Den Svend, som tumler med Sallings Muld,
faar let en Skilling paa Lommen,
thi Landets Sølv bliver her til Guld,
naar Høstens Time er kommen.
Bag Laden stables de høje Hæs,
mens Koen træder saa bredt i Græs.
Hver Godtvejrdsdag
din røde Plag
maa trække Rigdom hjem til Loen.

— Og her blandt Frønder nu sidder to,
som valgte sig et Hjem paa Bakken,
hvor *han* skal malke den røde Ko,
mens *han* skal harve paa Brakken.
Thi Haand i Haand det er Livets Fryd,
og Trofasthed er saa skjøn en Dyd.

Tag Livet ret!
Og bli'r du træt,
da lyt en Stund til Gjøg i Enge.

12/5 1916.

POVL MED DEN TUNGE SKOVL.

DER løber saa mangen en krinklet Sti
her gjennem det jyske Hedeland,
hvor Hvepsen stryger dig harm forbi,
og Ormen triller sig lang i Sand.
Ved en af Stierne staar et Hus
bag skaarede Voide af Ahl og Grus,
og Huset viser en Ko paa Baasen,
et Sprag i Gavlen, et Knæk i Aasen.

Her havde sin Hjemmen den stærke Povl,
en ordknap Slider fra Blæstens Egne,
han kaldtes Povl med den tunge Skovl,
thi Skovien fulgte ham alle vegne,
ej blot til Grøftning blandt Flæg og Rør,
nej, selv ved Kirkens beslagne Dør,
hvor Salmen blandes af Mand og Kvinde,
stod Skovien ude, mens Povl var inde.

Dog sjælden de saa ham i Bedehus,
hvor Stolen laases med Gud for Øje,
langt oftere bad han bag Vold af Grus,
hvor ingen stener en lappet Trøje;
et ordløst Suk og et dybtgjemt Støn
blev Hverdagssliderens Søndagsbøn;
men een Gang skreg han i Smertens Svimmel
sin Vaande vildt imod Hedens Himmel.